

Referat despre taranii Egiptului Antic - a doua parte

Teritoriile ocupate de egipteni in alte tari, precum si beneficiile militare rezultate in epoca Regatului Nou, constituiau o forma de proprietate fara onului. De asemenea, toti sclavii apartineau la inceput faraonului.

Patrimoniul Palatului se compunea din paminturi, ateliere mestesugaresti si pravalii; din produsele provenite din comertul exterior, din intrarile fiscale percepute ca tribut, precum si din corvezile de la care erau exceptati numai scribii, inaltii demnitari si preotii. Proprietatile templelor insumau cel putin 20% din suprafata cultivata a tarii, pe langa numeroase si consistente alte bunuri.

Conditia taranului egiptean si modul sau de viata au ramas aproape ne schimbate de-a lungul secolelor. Si uneltele, si mijloacele sale de productie au ramas cu mici si neinsemnate modificari aceleasi. In timpul pe care i-l lasau liber muncile cimpului si corvezile, taranul impletea fringhii, isi lucra rudimentara imbracaminte si incaltaminte, sau isi confectiona tot atat de rudimentarele unelte agricole. Pentru a-si lucra micul ogor trebuia adesea sa inchirieze vitele necesare de la vreun pastor, sau de la administratia domeniilor (Palatului, templelor sau nobililor). Periodic, scribii ii faceau recensa mintul animalelor pe care le avea si pentru care trebuia sa plateasca un anu mit impozit.

Marturiile literare ale timpului prezinta in culori negre viata mizerabila a taranului, mereu supus nu numai primejdiilor si calamitatilor naturale, ci si feluritelor abuzuri si silnicii ale creditorilor, ale fiscului, ale celorlalti slujbasi ai stapinirii, si ale soldatilor ei situatii pe care cu atata amaraciune le relateaza, de pilda, Povestea taranului bun de gura (tradusa de C. Daniel in volumul GIndirea egipteană antică in texte).